

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/198/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1520201782
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1520201782.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a Mgr. Aleny Čakváriovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti: O. I., nar. XX.XX.XXXX a N. I., nar. XX.XX.XXXX, obe bytom u matky, zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, Bratislava, deti rodičov: matka K.. D. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XX, D., zastúpená NIKU & partners, s.r.o., IČO: 36 866 008, so sídlom Prokopa Veľkého 51, Bratislava a otec K.. T. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. O. XX, D., zastúpený Mgr. Gabrielou Novákovou, advokátkou so sídlom Námestie A. H. Škultétyho 5, Veľký Krtíš, na návrh otca o uloženie informačnej povinnosti, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 25.02.2022, č.k. 22P/58/2020-137, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

V napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie zamietol návrh otca zo dňa 31.03.2020, ktorým sa domáhal uloženia informačnej povinnosti matke ohľadne aktuálneho pobytu maloletých detí I., o ich zdravotnom stave a lekárskeho vyšetrení, o ich školských výsledkoch, školských a mimoškolských aktivitách, o výchovných problémoch maloletých, a to v každom týždni kalendárneho roku formou SMS správy, ktorú zašle otcovi na tel. č. XXXX XXX XXX alebo formou e-mailu na a@b.c, uloženia povinnosti matke bezodkladne podať otcovi správy o zmene bydliska maloletých detí, zmene školského zariadenia, ktoré maloleté deti navštevujú, ako aj ďalších podstatných mimoriadnych veciach týkajúcich sa maloletých detí, a to formou SMS správy alebo e-mailu, ktorý návrh otec upravil v priebehu konania čo do časového vymedzenia povinnosti podávať informácie tak, že akceptoval podávanie informácií matkou raz mesačne do piateho dňa nasledujúceho mesiaca a navyše raz kvartálne žiadal o zasielanie fotografií maloletých detí. Vo výroku rozhodnutia ďalej podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej „C.m.p.“) deklaroval, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 217 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“), čl. 5, § 24 ods.5 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o rodine“), keď po vykonanom dokazovaní zistil, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, č.k. 42C/99/2010-336, zo dňa 10.1.2013, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 01.04.2014, č.k. 14Co/220/13- 410, bolo manželstvo rodičov maloletých detí rozvedené a bol zakázaný styk otca z dôvodu, že styk s otcom je v neprospech labilného citového vývoja maloletých detí, poznačeného správaním otca, ktorý sa v čase konania o rozvod nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody po tom, čo bol odsúdený rozsudkom Okresného

súdu Bratislava V, sp. zn. 5T/145/2010 pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby. Za úplne nevhodnú považoval súd žiadosť otca na prípravu styku detí s otcom v prostredí Ústavu pre výkon trestu odňatia slobody dôvodiac, že prostredie Ústavu pre výkon trestu odňatia slobody nie je vhodným prostredím na stretávanie sa maloletých detí s otcom a ich vzájomnému vzťahu by to viac uškodilo ako prospelo. Zároveň poukázal na to, že až po období výkonu trestu odňatia slobody a po preukázanej psychoterapeutickej terapii absolvovanej u psychológa je možné požiadať o úpravu styku s maloletými deťmi. Otec o zrušenie zákazu styku s maloletými deťmi požiadal prvýkrát svojím návrhom zo dňa 05.03.2015, ktorý súd prvej inštancie zamietol rozsudkom č. k. 20P/55/2015-183, zo dňa 27.04.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k. 11CoP/306/2017-252, z 20.02.2018. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 07.05.2021, č. k. 22P 103/2020-207 bol zamietnutý ďalší návrh otca na zrušenie zákazu styku a z úradnej povinnosti bolo nariadené výchovné opatrenie, ktorým bola otcovi uložená povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu vo forme sociálno-výcvikového programu zameraného na tému násillia, rozpoznávanie jeho druhov, uvedomenie si následkov a prijatie zodpovednosti, zlepšenie schopnosti empatie a nadobudnutie kompetencie voliť formy správania a komunikácie nenásillného charakteru v zariadení Liberate, o.z., so sídlom Na Vřšku 8, 811 01 Bratislava, a to v rozsahu 12 stretnutí v priebehu 6 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, v presnom časovom vymedzení a termínoch určených označeným subjektom s tým, že súvisiace náklady v sume maximálne 600 eur je otec povinný zaplatiť na účet označeného subjektu na základe ním vystavenej faktúry v stanovenej lehote splatnosti. V rovnakom rozhodnutí konajúci súd uložil obom maloletým deťom (O. I., nar. XX.XX.XXXX a N. I., nar. XX.XX.XXXX) a matke K.. D. I., nar. XX.XX.XXXX povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu zameranému na odbornú špecializovanú sociálno-psychologickú pomoc a poradenstvo pri prežívaní vzniknutej situácie v súvislosti s odsúdením K.. T. I. pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby a v prípade detí aj so spracovaním situácie ich matkou ako poškodenou v občianskom združení Aliancia žien Slovenska, so sídlom Nábělkova 2, Bratislava, a to pre každé z detí a matku v rozsahu 12 stretnutí v priebehu 6 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, v presnom časovom vymedzení a termínoch určených označeným subjektom. Označené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 07.07.2021 v časti uloženého výchovného opatrenia a odvolanie otca proti výroku o zamietnutí jeho návrhu na zrušenie zákazu styku sa aktuálne nachádza na odvolacom súde. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že z dokazovania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V, pod sp. zn. 22P/103/2020-207, okrem iného vyplynulo, že trestným rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, č.k. 5T/145/2010-408, zo dňa 31.05.2011, bol otec maloletých detí uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona, s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona za to bol odsúdený podľa § 208 ods. 2, § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, súd odporcu pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia a z výkonu trestu odňatia slobody bol otec podmiennečne prepustený v januári 2015.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že dňa 28.01.2021, sa v konaní sp. zn. 22P/103/2020 uskutočnil v prítomnosti kolízneho opatrovníka pohovor s maloletými deťmi, ktoré sa prejavovali ako veľmi inteligentné a vnímavé dievčatá a potvrdili, že je im s mamou veľmi dobre a majú všetko čo potrebujú. Z vyjadrení mladšej dcéry bolo zrejmé, že vzhľadom na vek, kedy došlo k zamedzeniu kontaktu s otcom pre ňu predstavuje de facto cudzieho človeka. Staršia dcéra pôsobila mimoriadne uzavreto a neprístupne pri téme nožnej obnovy kontaktu s otcom vzhľadom na spomienky, ktoré má a ktoré v nej stále vyvolávajú strach. Dievčatá boli primeraným spôsobom poučené o prebiehajúcom konaní a možných rozhodnutiach súdu. Nesúhlasili s tým, aby bola nahrávka z pohovoru sprístupnená ktorémukoľvek z rodičov. Uznesením Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 15.05.2020, č. k. 22P/61/2020-21 (právoplatného dňa 04.06.2020) bol zamietnutý návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia s totožným návrhom rozhodnutia ako vo veci samej, doručený spolu s návrhom vo veci samej, ktorý bol uznesením Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 14.04.2020, č.k. 22 P/58/2020-8, vylúčený na samostatné konanie .

4. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva najlepšl záujem dieťaťa má byť hlavným kritériom pri rozhodovaní vnútroštátnych súdov a vzhľadom na svoju povahu a závažnosť môže prevážiť nad záujmom rodičov (Rozsudok veľkej komory ESLP zo 6. júla 2010 vo veci sťažnosti č. 41615/07 - Neulinger a Shuruk v. Švajčiarsko). Mal za nepochybné, že pre riadnu ochranu záujmov maloletého dieťaťa, za zdravý vývoj sú zodpovední obaja rodičia za predpokladu ich neobmedzených rodičovských práv, pričom je zásadne nevyhnutné,

aby obaja rodičia mali vedomosti o záležitostiach dieťaťa, nakoľko zatajenie viacerých druhov informácií môže mať pre dieťa veľmi nepriaznivé následky (napr. zatajenie zdravotných problémov, alergií, prekonaných chorôb a pod.) Z uvedeného dôvodu nie je možné túto vzájomnú povinnosť podceňovať a v prípade, ak ju preferenčný rodič neplní dobrovoľne, mala by byť súdom uložená, pokiaľ sa jej druhý rodič domáha. Na druhej strane je presné vymedzenie pravidiel v tomto smere pri problémovej komunikácii rodičov opodstatnené aj z dôvodu možného predídania šikanózneho zneužívania tohto oprávnenia rodičom, ktorý nemá dieťa v osobnej starostlivosti voči rezidenčnému rodičovi. Právo rodiča na informácie podľa § 24 ods. 5 Zákona o rodine teda nie je možné posudzovať izolovane, bez zohľadnenia najlepšieho záujmu dieťaťa, keďže realizácia tohto práva smeruje primárne nie k uspokojeniu potrieb a záujmov rodiča, ale predovšetkým k ochrane záujmov maloletých detí, ktorých sa informácie týkajú. V posudzovanej veci boli obe maloleté deti právoplatnými rozhodnutiami súdov zverené do osobnej starostlivosti matky, otcovi bol zakázaný styk s maloletými deťmi a informačná povinnosť matke nebola doposiaľ uložená autoritatívnym rozhodnutím súdu, resp. súdom schválenou rodičovskou dohodou.

5. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že ku dňu vyhlásenia rozsudku matka otca informuje v zmysle zákonnej úpravy o informačnej povinnosti v pravidelných intervaloch o podstatných veciach týkajúcich sa detí, avšak rozsah a forma týchto informácií nezodpovedá predstávam otca. Samotná táto skutočnosť, keďže súd nemá možnosť autoritatívne upraviť konkrétnu formu zasielaných správ, však neodôvodňuje autoritatívne rozhodnutie súdu, pokiaľ k plneniu informačnej povinnosti v zákonom stanovenom rámci dochádza dobrovoľne a neobstojí ani argument, že otec predpokladá, že ho matka po ukončení konania informovať prestane, nakoľko pre rozhodnutie súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku, kedy k plneniu informačnej povinnosti zo strany matky dochádza. Za tejto situácie by súd považoval autoritatívne rozhodnutie za nadbytočné a v istom zmysle, s prihliadnutím na rodinnú anamnézu voči matke, až za šikanózne. Otec nemôže očakávať, že rozhodnutím v tomto konaní, predmet ktorého bol presne vymedzený zákonným ust. § 24 ods. 5 Zákona o rodine, bude mať za následok čo i len čiastočnú reparáciu stavu, do ktorého sa jeho rodinné väzby dostali v minulosti jeho pričinením v dôsledku súdneho zákazu styku. Obe deti majú právo na rešpektovanie ich názoru a súkromia, pričom za účelom ozdravenia vážne narušených rodinných vzťahov súd pristúpil v konaní vedenom pod sp. zn. 22P 103/2020 z úradnej povinnosti k nariadeniu výchovného opatrenia. V danom prípade aj za zohľadnenia najlepšieho záujmu detí v kontexte eliminácie dopadov ohrozenia ich vývinu zásahmi do duševnej, telesnej a citovej integrity ich matky, ako osoby, ktorá je im blízkou osobou, ku ktorej došlo v minulosti v dôsledku protiprávneho konania otca, nepovažoval súd prvej inštancie na základe v rozhodnutí citovaných zákonných ustanovení návrh otca za podaný dôvodne ani v časti, v ktorej k informačnej povinnosti zo strany matky nedochádza podľa požiadaviek otca. Konštatoval, že deti vzhľadom na rodinnú históriu majú voči otcovi značne rezervovaný postoj, vrátane vnímania jeho neprimeraných aktivít smerovaných voči matke, pričom práve značne nátlakový postoj (snaha vynútiť si svoju predstavu o obsahu správ mimo kompetenciu súdu), ktorým správaním otec neprejavuje dostatočne empatický a rešpektujúci postoj vo vzťahu k želaniam detí, ktorých názor musel súd rešpektovať s ohľadom na ich vek a rozumovú vyspelosť, sa potom dožadovanie fakticky donucovacích opatrení, za ktoré otec považuje autoritatívne rozhodnutie súdu, napriek dobrovoľnému plneniu zo strany matky, javí byť ako kontraproduktívne, a to práve z dôvodu, že môže mať za následok ďalšiu degradáciu vzťahov medzi deťmi a otcom (viď m.m. Rozhodnutie ESLP z 28. marca 2006 - Kapr proti Českej republike). Z tohto ohľadu súd nemohol vyhovieť návrhu otca ani v časti, v ktorej sa domáhal pravidelného zasielania fotografií maloletých dcér. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie aj s cieľom ochrany detí návrh otca zamietol, keďže záujem dieťaťa je postavený vyššie ako právo otca na jeho informovanie ako rodiča, ku ktorému navyše pravidelne v rozsahu zodpovedajúcom zákonu dochádza, keďže aj upravovanie informačnej povinnosti musí byť v súlade s upravenými rodičovskými právami. Súd prvej inštancie akceptoval argument matky, že matka pri prijateľnej mesačnej frekvencii správ nemôže predvídať všetky situácie, ktoré v živote detí nastanú a informovať o nich otca vopred. Navyše o množstve záležitostí bežného života detí sa má otec vopred možnosť dozvedieť cez realizáciu svojho práva byť ako rodič informovaný zo strany školy a lekára detí. Otec na svojich právach poškodzovaný teda nie je, má poskytované nevyhnutne potrebné informácie. Rozsah informácií poskytovaných matkou je dostatočný na to, aby otec o podstatných veciach zo života maloletých bol informovaný, dokázal si o ňom vytvoriť zodpovedajúcu predstavu a bol takto napriek pretrvávajúcemu zákazu styku nepriamo účastný na živote maloletých detí.

6. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie súčasne poukázal na čl. 16 Dohovoru o právach dieťaťa, podľa ktorého žiadne dieťa nesmie byť vystavené svojvoľnému zasahovaniu do svojho súkromného života, rodiny, domova alebo korešpondencie ani nezákonným útokom na svoju česť a povesť. Dieťa má právo na zákonnú ochranu proti takým zásahom alebo útokom. V danom prípade žiaľ maloleté deti vzhľadom na predchádzajúce životné okolnosti svoje súkromie nespájajú s osobou otca, ktorý bol z ich života vylúčený v dôsledku svojho vlastného konania. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 22P 103/2020 sa obe deti jednoznačne vyjadrili, vedia vo svojom veku, čo presne chcú, a to aj vo vzťahu k rodičom, pričom forma snáh otca o jeho priblíženie sa k nim, deťom evidentne spôsobuje značný diskomfort. Otcovi bola v uvedenom konaní sp. zn. 22P 103/2020 umožnená cesta na pokus o reparáciu napravených vzťahov, pričom však využitie tejto možnosti bolo hlavne na jeho vlastnom rozhodnutí a prístupe, pričom predpokladom na úspešné naštartovanie opätovného približovania sa k deťom vyžaduje z jeho strany potrebnú mieru sebareflexie a kritického náhľadu na konanie, ktorého sa v minulosti dopustil. Nakoľko súd prvej inštancie dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu by ani čiastočné vyhoviecie návrhu otca v časti požadovaného zasielania fotografií nebolo v prospech a v záujme detí, návrh otca v celom rozsahu zamietol. Záverom súd prvej inštancie zdôraznil, že z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, z hľadiska zachovania práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.09.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.06.2009, sp. zn. 5 M Cdo 8/2008).

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec maloletých detí konštatujúc, že odvolanie opiera o odvolacie dôvody zakotvené v ust. § 365 písm. f/, h/ C.s.p. a § 62 ods.1 C.m.p., t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Otec uviedol, že o uloženie informačnej povinnosti žiadal z dôvodu, že matka maloletých detí mu dobrovoľne neposkytovala informácie o maloletých dcérach, pričom jeho prípad je špecifický tým, že keďže má nariadený zákaz styku s maloletými deťmi, nemá žiadnu možnosť získať informácie o dcérach okrem informácií, ktoré by mu mala poskytovať matka. Súdny svojím konaním dlhodobo porušujú jeho základné práva a slobody, pričom keby sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody, bol by oprávnený sa s dcérami stykať (nález ÚS ČR, s.zn. II. ÚS 22/17). Súdny pristupujú k jeho osobe ako k človeku, ktorý nie je hoden rodičovskej role, upiera mu všetky rodičovské práva, viac ako 12 rokov svoje dcéry nevidel a v podstate o ich živote nevie nič. Svoje dcéry by na ulici nespoznal, nevie ako vyzerajú, ako sa smejú, nevie čo ich trápi. S dcérami mal pritom vynikajúci vzťah, čo je zadokumentované v trestnom spise v Znaleckom posudku Dr. Odehnalovej (strana 17). Súdnú zmenu postoja detí k otcovi nezisťoval a v konaní o zrušení zákazu styku zamietol jeho návrh na nariadenie znaleckého dokazovania. Súdnú nedovolil nadviazať vzťah so svojimi dcérami, dokonca schvaľuje protiprávne konanie matky, ktorá mu do podania návrhu žiadne informácie o deťoch nepodávala a tieto začala poskytovať až po začatí konania spôsobom poskytovania informácií, ktoré by sa hodili na skoro každé dieťa. Ku konštatácii súdu o jeho prístupe na Edupage otec chronologicky uviedol komunikáciu medzi p. KO.ou, resp. školou a otcom súvisiacou so zabezpečením prístupu otca do Edupage a konštatoval nepravdivosť informácie o jeho nevhodnom správaní prezentovanom v stanovisku školy, ktorú navštevuje maloletá O., pričom súdnú sa nezaoberal a nezisťoval z akého dôvodu malo vedenie školy potrebu mu brániť v poskytovaní informácií a od koho takáto aktivita vzišla. V Edupage pritom nie sú uvedené všetky aktivity, keďže škola predpokladá, že rodičia vzájomne komunikujú. Skutočnosť, že ho matka o maloletých deťoch neinformuje, vyplýva aj z úradného záznamu ÚPSVaR zo dňa 21.12.2021 z ktorého vyplýva, že na jeho podnet sociálny pracovník kontaktoval matku, lebo otec mal záujem dať dcéram k blížiacim sa Vianociam darček, pričom matka vnímala jeho krok negatívne a bolo jej snahou vyradiť ho zo života dcér a neposkytnúť mu informáciu, čo by si dcéry želali na Vianoce (matka mu odkázala, že má poslať hotovosť na účet). Otec rovnako nemá informácie o zdravotnom stave dcér, o tom, že sú očkované na Covid sa dozvedel až s odstupom, pritom sa jedná o zásah, na ktorý bol potrebný súhlas aj druhého rodiča. Obdobne ako učiteľov musí riešiť pediatričku, ktorá však aj iné povinnosti. Za normálne nemôže žiaden orgán verejnej moci pokladať, že otec nepozná tvár svojich detí. Ako otec je oprávnený mať vedomosť o deťoch vopred a tiež o tom, či je plánovaný zásah do ich zdravotného stavu, prípadne či chcú a plánujú sa zúčastniť školských akcií. Návrh bol podaný dôvodne, keďže v čase podania návrhu matka otcovi neposkytovala

informácie. Je síce fakt, že v priebehu konania si začala plniť informačnú povinnosť, avšak vzhľadom na jej predchádzajúce konanie (kedy s informáciami prestala počas konania) má otec obavy z obdobného priebehu. Pritom práve uložením informačnej povinnosti matke je možné predchádzať ďalším sporom v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Otec napokon uviedol, že súd ho svojim aktívnym konaním eliminuje zo života svojich dcér, pričom záujmy ich matky prevažujú nad záujmami maloletých detí. Na základe uvedených skutočností v odvolacom návrhu žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a jeho návrhu na uloženie povinnosti matke plniť informačnú povinnosť v zmysle petitu predneseného na pojednávaní vyhovel.

5. Matka a kolízny opatrovník sa k odvolaniu otca písomne nevyjadrili.

6. Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 65 a § 66 C.m.p., keď nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne a právne správne a odvolanie podané otcom nie je dôvodné.

7. Konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods.1 C.m.p., § 380 ods. 2 C.s.p.).

8. Podľa § 24 ods. 5 Zákona o rodine súd pri rozhodovaní o zverení maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov dbá na právo toho rodiča, ktorému nebude maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, na pravidelné informovanie sa o maloletom dieťati. Rodič, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, môže sa práva na pravidelné informovanie sa o maloletom dieťati domáhať na súde.

9. Podľa čl. 5 Základných zásad Zákona o rodine záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Pri určovaní a posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa zohľadňuje najmä a) úroveň starostlivosti o dieťa, b) bezpečie dieťaťa, ako aj bezpečie a stabilita prostredia, v ktorom sa dieťa zdržiava, c) ochrana dôstojnosti, ako aj duševného, telesného a citového vývinu dieťaťa, d) okolnosti, ktoré súvisia so zdravotným stavom dieťaťa alebo so zdravotným postihnutím dieťaťa, e) ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do jeho dôstojnosti a ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do duševnej, telesnej a citovej integrity osoby, ktorá je dieťaťu blízkou osobou, f) podmienky na zachovanie identity dieťaťa a na rozvoj schopností a vlôh dieťaťa, g) názor dieťaťa a jeho možné vystavenie konfliktu lojality a následnému pocitu viny, h) podmienky na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvomi rodičmi, súrodencami a s inými blízkymi osobami, i) využitie možných prostriedkov na zachovanie rodinného prostredia dieťaťa, ak sa zvažuje zásah do rodičovských práv a povinností.

10. Prihliadajúc na obsah súdneho spisu sa odvolací súd v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožnil s dôvodmi vzťahujúcimi sa k odvolaním napadnutému rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom zamietol návrh otca na vydanie rozhodnutia, ktorého právny základ sa opiera o ust. § 24 ods.5 Zákona o rodine, ktorým sa domáhal uloženia informačnej povinnosti matke ohľadne aktuálneho pobytu maloletých detí I., o ich zdravotnom stave a lekárskech vyšetreniach, o ich školských výsledkoch, školských a mimoškolských aktivitách, o výchovných problémoch maloletých, uloženia povinnosti matke bezodkladne podať otcovi správy o zmene bydliska maloletých detí, zmene školského zariadenia, ktoré maloleté deti navštevujú, ako aj ďalších podstatných mimoriadnych veciach týkajúcich sa maloletých detí, a to formou SMS správy alebo e-mailu, raz mesačne do piateho dňa nasledujúceho mesiaca a raz kvartálne zasielať fotografie maloletých detí. Keďže súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí dostatočne a presvedčivo zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o návrhu otca podstatný význam, v rozhodnutí sa vysporiadal s podstatnými vyjadreniami účastníkov prezentovanými v konaní na súde prvej inštancie, vzťahujúcimi sa k prijatému rozhodnutiu a majúcimi pre posúdenie veci podstatný skutkový a právny význam, odvolací súd využíva možnosť danú mu ust. § 387 ods.2 C.s.p. v odôvodnení sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia vzťahujúcich sa k prijatému prvoinštančnému rozhodnutiu a len v záujme dôsledného vyporiadania sa s uplatnenými odvolacími dôvodmi dodáva nasledovné.

11. Ako prvoradé uvádza, že posudzovaný návrh otca sa čo do právneho základu odvíja od ust. § 24 ods.5 Zákona o rodine vychádzajúceho z premisy, že pre ochranu záujmov dieťaťa je v zásade nevyhnutné, aby obaja rodičia mali vedomosť o záležitostiach dieťaťa, pričom v prípade, ak

ju preferenčný rodič neplní dobrovoľne, mala by mu byť súdom uložená, pokiaľ sa jej úpravy druhý rodič domáha a nemá možnosť si informácie sám obstaráť. Pri nariadovaní informačnej povinnosti je nutné zohľadniť nielen povinnosť preferenčného rodiča, ale tiež skutočnosť, či bolo alebo nebolo zasiahnuté do výkonu rodičovských práv a povinností nepreferenčného rodiča. Rodičia sú (okrem prípadov, kedy je rodič na základe rozhodnutia súdu pozbavený, obmedzený vo výkone rodičovských práv a povinností, resp. je mu tento výkon pozastavený) zákonnými zástupcami svojich detí, ako zákonní zástupcovia sa môžu informovať v škole, u lekára a pod.. Práve na túto povinnosť rodiča nesmie súd pri rozhodovaní o informačnej povinnosti zabúdať a nemôže uložiť preferenčnému rodičovi povinnosť informovať druhého rodiča o záležitostiach, ktoré si môže (a má zo zákona povinnosť) obstaráť sám, keďže cieľom informačnej povinnosti nie je napomáhať jednému z rodičov „vyhýbať sa“ plneniu svojich rodičovských povinností a navyše nimi zaťažovať druhého rodiča. Podstatným je ďalej to, že pri rozhodovaní vo veciach týkajúcich sa maloletých detí (čo je aj prejednávany prípad) má byť hlavným kritériom najlepší záujem dieťaťa, ktorý môže vzhľadom na svoju povahu a závažnosť prevážiť nad záujmom rodičov (Rozsudok veľkej komory ESLP zo 6. júla 2010 vo veci sťažnosti č. 41615/07 - Neulinger a Shuruk v. Švajčiarsko).

12. K otcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p. (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosť, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov konania nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosť, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov konania nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré (pre posudzovanú vec) rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení procesného predpisu alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Pokiaľ otec v priebehu konania a aj v podanom odvolaní poukazuje na špecifickosť jeho prípadu, kedy má nariadený zákaz styku s maloletými dcérami a kedy bol aj v čase, kedy bol vo výkone trestu odňatia slobody, oprávnený sa sťkať s dcérami (poukazujúc na právne závery vyplývajúce z nálezu ÚS ČR sp.zn. II. ÚS 22/17) je mu treba dať do pozornosti, že v danom konaní tieto námietky nemali a nemajú žiaden podstatný právny význam. Predmetom konania v posudzovanej veci je totiž návrh otca na vydanie rozhodnutia podľa § 24 ods.5 Zákona o rodine, pri rozhodovaní o ktorom nie je súd oprávnený posudzovať „správnosť“ rozhodnutí súdov, ktorými boli doposiaľ upravovaný výkon rodičovských práv a povinností rodičov k obom maloletým deťom (§ 226, § 228 ods.1 C.s.p., § 2 ods.1 C.m.p.).

13. Vo vzťahu k tomuto odvolaciemu dôvodu uplatneného otcom je treba ďalej zdôrazniť, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli účastníkmi tvrdené a ktoré boli predmetom dokazovania musí sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú vôbec pre prejednávajúcu vec rozhodné. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Je treba zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecne

súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). V uvedenej veci nemožno súdu prvej inštancie vyčítať žiadne pochybenia a s ním prijatými závermi (ktoré dôsledne podoprel pre vec podstatnými skutkovými zisteniami a ich vyhodnotením jednotlivo, ale aj v ich vzájomnej súvislosti), preto ani nie je možné polemizovať.

14. Námetka otca podľa § 62 ods.1 C.m.p. (t.j. že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci) v civilnom mimosporovom konaní súvisí s vyšetrovacím princípom a so záujmom zistiť skutočný stav veci . V posudzovanom prípade má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil skutočný stav veci v rozsahu potrebnom pre vydanie rozhodnutia . Pokiaľ otec v odvolaní poukazuje na neuvedenie a nevysporiadanie sa s ním predloženými dôkazmi, súvisiacimi s aktívnym bránením informačnej povinnosti zo strany školy a obsahu komunikácie otca so školou, je treba uviesť, že tieto otcov tvrdené skutočnosti nemali pre rozhodnutie podstatný význam a nie je vadou rozhodnutia, pokiaľ sa nimi súd prvej inštancie v rozhodnutí nezaoberal a nevykonával k nim otcov navrhnuté dokazovanie. Pre rozhodnutie súdu bolo v čase vyhlásenia rozhodnutia vo vzťahu k informačnej povinnosti týkajúcej sa školských výsledkov a školských aktivít podstatným, či má otec v prípade oboch dcér zabezpečenú možnosť prístupu do Edupage .

15. Odvolací súd sa plne zhoduje so závermi súdu prvej inštancie v tom, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky na uloženie otcov požadovanej informačnej povinnosti v zmysle § 24 ods.5 Zákona o rodine, posudzované v kontexte najlepšieho záujmu maloletých detí. Konštatuje, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie (§ 217 ods.1 C.s.p.) bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že matka maloletých detí dobrovoľne raz mesačne písomne informuje otca o zdravotnom stave maloletých detí, ich školských výsledkoch a o ich aktuálnych záujmoch a i to, že otec má zriadený prístup do Edupage a má možnosť využívať prístup do elektronickej zdravotnej dokumentácie detí. Vychádzajúc z konkrétnych okolností prejednávanej veci, histórie rodiny podrobne uvedenej v ods. 6 až 11 napadnutého rozhodnutia, ako aj skutočností zistených vykonaným dokazovaním, z ktorých vyplýva dlhoročný značne rezervovaný postoj oboch maloletých detí voči otcovi, nesúhlas oboch detí so zasielaním podrobných správ o veciach, týkajúcich sa ich osoby otcovi a ani s posielaním fotografií so zachytením ich podoby otcovi, súčasne zohľadniac vek oboch maloletých detí (O.a za 10 mesiacov nadobudne plnoletosť, N. v marci 2022 dosiahla vek 14 rokov) sa odvolací súd zhoduje so súdom prvej inštancie o nedôvodnosti návrhu otca. Má za to, že v posudzovanej veci, pri rozhodovaní o ktorej nie je možné zaobísť sa nielen bez zákona, ale rovnako aj bez empatie, je nutné námietky otca týkajúce sa rozsahu správ predkladaných mu matkou vnímať a posudzovať aj v kontexte zásahov do duševnej, telesnej a citovej integrity matky, ku ktorej došlo v minulosti dôsledkom protiprávneho konania otca a ktoré maloleté deti v minulosti vnímali (tak ako to správne urobil súd prvej inštancie), pričom vyhovieť návrhu otca by v tomto prípade znamenalo vystavenie oboch maloletých detí (proti ich vôli) neúmernému zasahovaniu do ich súkromného života, ktorého súčasťou podľa vnímania detí otec už nie je a presiahnutie udržateľných parametrov intimity oboch maloletých, ktorých dôsledkom by mohla byť ďalšia degradácia vzťahov medzi deťmi a otcov. Vychádzajúc z uvedeného, posúdil postup súdu prvej inštancie, ktorý pri rozhodovaní prioritne chránil záujmy maloletých detí aj na úkor nepreferenčného rodiča, za právne udržateľný.

16. K námietke otca, že rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

17. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie , vrátane závislého výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p..

19. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods.1 C.m.p., § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).